

[Villemoes.]

Minister fra de mange Aar, i hvilke den nugældende Lov har eksisteret, kan paavise et eneste Tilfælde, hvor en Sømand er blevet forfordelt eller mishandlet som Følge af den gældende Ordning. Indtil der fremføres nye Argumenter over for mig, kan jeg derfor ikke paa mit Partis og egne Vegne give Tilslutning til, at det foreliggende Lovforslag ophøjes til Lov. Men selvfølgelig — hvis der skulde fremkomme nyt i Udvalget, er vi villige til at høre derpaa.

Larsen-Badse: Da det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen), der plejer at føre Ordet i denne Sag, ikke kan være til Stede i Dag, skal jeg paa hans Vegne fremsætte nogle enkelte Udtalelser. Jeg forstaaer, at Lovforslagets væsentligste Formaal er, at Danmark gennem dets Vedtagelse kan faa Lejlighed til at ratificere en Konvention, der er vedtaget i Genua i 1920. Med al den Respekt, jeg nærer for dette internationale Samarbejde, kan jeg dog ikke se andet, end at det er at forlange temmelig meget af os, at vi i den Anledning skal forlade en Ordning, der hidtil har virket ret tilfredsstillende. Hvis det er Lovforslagets eneste Formaal, synes jeg ikke, der er nogen Grund til at stemme for det. Hvis der derimod under den Udvalgsbehandling, som skal finde Sted, kommer andre Ting frem, som vi ikke i Øjeblikket er inde i, kan det være, at ogsaa vi vil kunne stemme for Lovforslaget.

Hvad angaar Enkeltheder i Lovforslaget, vil jeg om § 3 sige, at vi naturligvis fuldt ud kan tiltræde, at Sømanden under enhver Forhandling om Forhyring skal have Ret til frit at vælge, hvilket Skib han vil sejle med, ligesom man omvendt ikke kan tvinge nogen til at tage en Sømand om Bord i sit Skib, som han ikke ønsker. Det er fuldkommen rimeligt. Her er dog et Punkt, hvor man under den nugældende Lovgivning har været ude for Vanskeligheder, der vistnok ikke stammer fra Rederne, men fra noget Organisationsvæsen, der lejlighedsvis har ført denne Bestemmelse ud i Livet paa en særlig Maade. Jeg har hørt nævne, at naar en ung Mand har sejlet saa længe, at han er færdig med at være Letmatros og skal til at være Matros, indtræffer det mærkelige Tilfælde, at han ikke kan blive forhyret som Matros, hvis han ikke staaer i Organisation, og at han ikke kan komme ind i Organisation, hvis han ikke har Hyre. Det vil altsaa sige, at der kommer et Tidspunkt, hvor der opstaaer visse Vanskelig-

heder. Man er kommet ud over det paa den Maade, at man forhyrer en Mand her i København som Letmatros, men saa snart man er kommet uden for Tremilegrænsen, har man om Bord i Skibet lavet det om, saa han er blevet Matros. Det er Sømandsorganisationens stærke Stilling, som har medført dette, hvad der sikkert er i Strid med de almindelige Regler og sikkert ogsaa med Lovgivningsmagtens og Ministeriets Ønske om, hvorledes Forhyringen skal administreres.

Der er ogsaa et andet Punkt, som jeg vil gøre opmærksom paa; det omhandles i § 4, hvorefter ingen Sømand skal betale noget Vederlag for Forhyring. Det er jeg naturligvis klar over, og det kan jeg tiltræde. Men til Trods for Bestemmelsen i § 1, hvorefter al Forhyring skal gaa gennem autoriserede Forhyringsbestyrere, eller hvad man nu skal kalde dem, staaer der, at det dog er tilladt Personer, der staaer i Redernes Tjeneste, Kontorpersonale o. s. v., at forhyre Søfolk til Rederiets Skibe. Naar det er forbudt under nogen Form at give Vederlag herfor, kan jeg imidlertid ikke forstaa, hvordan man vil administrere denne Bestemmelse. Hvis en Mand er antaget paa et Rederikontor og der bl. a. har den Opgave at forhyre Søfolk, saa faar han jo, vil jeg tro, sin Løn dels for det Arbejde, han ellers udfører, dels ogsaa for at være med til Forhyringen. Jeg tror derfor, at den paagældende Bestemmelse bør udformes noget mere koncist.

Om Mønstringsbestemmelserne har jeg ikke noget at sige. Saa vidt jeg har forstaaet, har der været Enighed om Kapitel II; Forhandlingerne drejer sig stadig væk om Kapitel I.

I det Udvalg, som bliver nedsat, vil mit Parti være med til at behandle Lovforslaget, og hvis der skulde fremkomme Ting, som gør det klart for os, at det er nødvendigt at forlade det Princip, vi nu har, og som virker tilfredsstillende, skal vi ikke modsætte os, at Lovforslaget gennemføres. Men vi ønsker ikke at forlade en Ordning, der har virket fuldt tilfredsstillende gennem Aarene, blot for at Danmark kan tiltræde en Konvention, som dog allerede maa siges at være gammel, naar den er fra 1920, og som maaske bliver ændret et halvt Aar efter, at vi har tiltraadt den.

Martin Sørensen (Peterslund): Det fremgaar af Bemærkningerne, at Lovforslaget har været forelagt den høje Rigsdag mange Gange siden Samlingen 1925—26